

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX

№ 39 (2455)

ЧЕТВЕР, 30 БЕРЕЗНЯ 1978 року.

Газета виходить з 1939 року.

Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ЧВЕРТЬ ЧЕТВЕРТА, ОСТАННЯ

З твоєї пам'яті ще, мабуть, не стерся той момент, коли в твоїх руках опинився вже знайомий удоскоплений аркуш цупкого паперу — твій шкільний табель. Ось вони, оцінки за третю чверть: алгебра — «5», геометрія — «5», хімія — «5», українська література — «5».

Можливо, твої оцінки трохи відрізняються від наведених тут оцінок дев'ятикласниці середньої школи № 5 м. Гайворона Наталії Німчук. І все ж, мабуть, і ти наприкінці третьої чверті з радістю відзначав, що на краще змінилися оцінки в твоєму табелі, що побільшало п'ятерок і четверок у табелі твоїх однокласників, що зникли трійки з щоденника майже безнадійного трієчника. І сталося це тому, що в тій, найдовшій, навчальній чверті ви докладали всіх зусиль до боротьби за знання. Бо зобов'язувались ХХІІІ з'їзд комсомолу республіки зустріти відмінним навчанням. І слова свого дотримали.

Та лише два дні відділяв школярів країни від початку ще однієї чверті. Останньої в цьому навчальному році. Найкоротшої, але такої відповідальної, четвертої чверті.

Вона буде, безперечно, не менш напруженою від попередніх. Наприкінці навчального року кожен учень повинен відзвітувати про свої знання, яких набув протягом року. Окрім цього, з початком четвертої чверті починається в школах ще одна відповідальна пора — час звітів і виборів у шкільних комсомольських організаціях та піонерських дружинах. Піонери звітуватимуть про свої успіхи, яких добилися, крокуючи Всесоюзним піонерським Маршем «Ідемо дорогою Леніна, дорогою Жовтня», про новий етап Маршу — «Ми вірна зміна твоя, комсомол», присвячений 60-річчю з дня народження ВЛКСМ. Так, піонери Тишківської восьмирічної школи Новомиргородського району вестимуть мову про операцію «Зелене кільце комсомольської слави», в яку включилися всі учні школи. Ще задовго до весни вони почали збирати насіння, готувати живці. Незабаром учні прикрасять свою землю новими саджанцями, висіють у землю насіння різноманітних квітів. Звітуватимуть піонери і про свою участь в операції «БАМу — піонерські поїзди». Адже всі піонери області активно змагаються за право взяти участь у Всесоюзній піонерській плавці сталі, яку з ініціативи піонерських організацій Московської, Челябінської, Запорізької областей намічено провести 25 квітня. Для плавки буде взято металолом, зібраний школярами країни.

Відповідальним буде час звітів та виборів і для шкільних комсомольських організацій. Адже, готуючись гідно зустріти Всесоюзний комсомольський форум, учні звітуватимуть про те, як вони виконували наказ XVII з'їзду ВЛКСМ. А розповідь про славі справи школярів Кіровоградщини повеже на XVIII з'їзд ВЛКСМ делегат Наталія Німчук, дев'ятикласниця середньої школи № 5 м. Гайворона.

Сьогодні ще тихо в шкільних коридорах — учні відпочивають. Відпочивають, щоб через два дні з новими силами приступити до найвідповідальнішої пори в шкільному житті — четвертої чверті, яка стане підсумком усієї роботи шкільних комсомольських організацій, піонерських дружин і загонів кожного учня протягом навчального року.

КЛИЧЕ «ЧЕРВОНА СУБОТА»

НА

СИРОВИНІ

Комсомольсько-молодіжний колектив Компаніївської районної друкарні, що його очолює комуністка Раїса Ловейкіна, одностайно підтримав заклик москвичів — 22 квітня вийти на комуністичний суботник, присвячений 108-й річниці з дня народження В. І. Леніна. Поліграфісти вирішили в день «червоної суботи» працювати на заощадження матеріалів.

Під керівництвом штабу суботника в друкарні розгорнулася діяльна підготовка до святого комуністичної праці. Робітникам доведено завдання, кожен прагне записати на особистий рахунок економії якнайбільше

паперу. Компаніївці, котрі стали ініціаторами змагання за скорочення норм витрати паперу на технічні потреби на 30 процентів, уже нинішнього року заощадили 502 кілограми цінної сировини, що становить 3,5 процента від переробленої.

Пропозицію компаніївських поліграфістів — у день «червоної суботи» працювати на заощадження сировини — підтримали молоді робітники всіх поліграфічних підприємств Кіровоградщини. До фонду комуністичного суботника буде перераховано чотири тисячі карбованців.

Ю. СТОРЧАК.

ВІДПОВІДАЙ, ТОВАРИШУ КОМІТЕТІ

«ПРЕСТИЖ»

Цьому лікарняному листку, що пройшов не через одні руки, давно час лежати де-небудь в архіві, не тривожачи людських душ, не викликаючи нездорових емоцій. Давно час покінчити з неприємною історією, півріччя якої оце недавно «відзначили» в цеху № 2 Кіровоградського заводу друкарських машинок. І можна було б покінчити, не чекаючи, поки вона набере детективного характеру. Мова, звичайно, не про компроміс, а про справедливе розв'язання конфліктної ситуації.

(Див. 2 стор.).

Кожен комсомолец республіки з неослабною увагою стежив за роботою ХХІІІ з'їзду комсомолу України. Бо питання, про які йшлося на з'їзді, хвилюють нині всіх. Повернувшись із Києва в рідні міста і села, делегати з'їзду зустрічаються з молоддю, розповідають про комсомольський форум.

На фото: зустріч учнів Новоукраїнської восьмирічки № 1 із делегатом ХХІІІ з'їзду ЛКСМ України, першим секретарем райкому комсомолу Олегом ІЩЕНКОМ.

Фото Г. ВРАДІЯ.

З ПАМ'ЯТТЮ ПРО „СПАРТАКА“

Доброю традицією стало проведення відкритої першості області з міні-футболу серед команд

житлово-експлуатаційного контору і житлово-комунального відділу, присвяченої пам'яті членів підпільної комсомольської організації «Спартак».

Уже четверте обласний комітет комсомолу, управління житлово-комунального господарства при обласному комітеті та обласний спорткомітет проведуть в ігровому залі Палацу спорту Світловодського ордену Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР турнір найсильніших футболістів, організований у команді за місцем проживання. Цього разу до участі в ньому запрошено юних спортсменів 1967—1969 років народження.

(Див. 4 стор.).

КНИГА— СУПУТНИК МОЛОДІ

Більш як півтора мільйона активістів добровільного товариства любителів книги УРСР разом з працівниками культурно-освітніх закладів республіки беруть участь у пропаганді друкованого слова, ідейно-естетичному вихованні трудящих. Читальний аудиторії, особливо молоді, адресовано цілий тематичний лекцій і книжкових виставок у робітничих гуртожитках, бібліографічні огляди «Я — громадянин Радянського Союзу» в школах, з великим успіхом проходять вечори поезії братніх республік, засідання клубів юних книголюбів.

Про це йшлося на пленумі республіканського правління добровільного товариства любителів книги УРСР, що відбувся 28 березня в Києві.

(РАТАУ).

● Ми — радянські

ЩАСЛИВСЯ, ЗЕМЛЕ МОЯ

З хвилюванням читаю проект Конституції Української Радянської Соціалістичної Республіки. Моя Конституція і мій народ.

Стою на ганку нашої хати. Всупереч усім дощам і туманам пахло на ганку весною, і мати наша — Марфа Аздівна Жуфалаєва — дівала з горіща насіння торішніх квітів. І чи то мені, замислений і замрійний над газетою із проектом Конституції, чи то думкам своїм тихо мовила:

— А такі щасливі наші діти, Сурен...

Сурен — то наш батько. Не судилося йому дожити до щасливих цих весен. Далось знаки пережити під час війни. Тридцять років тому Сурен Місаківич Жуфалаєв веселий, життєрадісний юнак із солянської Вірменії, визволяв нашу Україну від ворога. Дружба тоді відновлювалась людським життям. Це відчув, коли утік з полону, коли переховувався на Онуфріївщині і руки українців, людей лагідної та співучої мови, котрих навіть і не розумів, дарували йому скарбонку і шматок хліба. І коли після визволення Зибкого він, комуніст, пішов з радянськими солдатами, щоб поставити свій автограф на стінах рейхстагу, по смаглих щокіях котилися слюзи. То було цілком справедливим: повернутись до того села і тих людей, котрі, ризикуючи життям власним, врятували його життя. І то було цілком справедливим — поведи їх, українців, до свого Ленінакана, до сонячних пісків свого дитинства, і то цілком справедливо, що батькові родичі щороку приїждять у Зибке, до колгоспу, де й досі ходить добра слава про візача Сурена Жуфалаєва. До колгоспу, де живемо ми, його діти. Його щасливі діти: п'ять синів і дві дочки. Інженер, піонервожата, шофер, механізатори, працівники прилавка. А втім, хіба то так важливо, наші професії. Головне, що щасливі під небом України і сонячної Вірменії, що щасливі на кожній пяді нашої Батьківщини, всюди, де живуть радянські люди. Бо то не просто красиві слова Конституції, проект котрої читаю: «Обов'язок кожного громадянина Української РСР — поважати національну гідність інших громадян, зміцнювати дружбу націй і народностей Радянської багатонаціональної держави».

То не просто красиві слова. Вистраждане з болю і омита кров'ю, спаяне в спільній праці утвердження нашого способу життя.

Знову і знову, вчитуючись в рядки Конституції, думаю, бажано: щаслився, земле, яка дала мені, звичайній дівчині, можливість вчитись, летіти назустріч долі у весільному платті, допізна сидіти в бібліотеці, проводити відпустку на березі моря. Щаслився ім'я твоє, земле...

В. ДОВБАНЬ,
піонервожата.

с. Мар'ївка
Онуфріївського району.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

...Ольга Данильченко в липні минулого року прийшла в цех, стала працювати ученицею штампувальниці. А 16 серпня з нею стався нещасний випадок: дівчина дістала травму внаслідок удару запобіжної рамки по голові. Вийшла з лікарні через місяць, віддала лікарняний листок. І почалося... Кілька разів ходила Оліна мати на завод і вимагала, щоб оплатили лікарняний. У відповідь чула: «Травму на заводі ваша дочка не могла дістати, а лікарняний листок, можливо, фальшивий, бо заповнений різкими почерками». Тоді Катерина Василівна написала листа до редакції...

...Ми сидимо в кабінеті втроя: заступник начальника цеху і тимчасово виконуючий обов'язки начальника Олександр Євгенович Абашина, Ольга Данильченко і я. Намагаємось з'ясувати істину. Писала Оля першу свою пояснювальну записку (в ній говорилося, що за три тижні до випадку в цеху дівчину побили хулігани, вдарили по голові) на прохання, скажемо так, О. Є. Абашина чи з власної волі?

Заступник начальника цеху здивований: — Олю, ти дійсно писала в пояснювальній не те, що було насправді? Під мою диктовку?

— Але ж ви мені веліли...

— Мати твою сказала про хуліганів Євдокії Миколайові.

Є. М. Сакура, колишня табельниця цеху, підтверджує це. Катерина Василівна категорично заперечує.

Як би там не було, а з 25 липня (дня, коли на дівчину били) напали хулігани) по 16 серпня — три тижні. І весь цей час Оліна працювала, ні на що не скаржачись. І раптом — травма середньої тяжкості. Від землетрусу?

Ніхто не бачив, як Данильченко вдарилася рамкою. Комісія соціального страхування зажадала від неї ще однієї пояснювальної записки. Написала тільки про випадок у цеху. Перевірка підтвердила дійсність лікарняного листка.

Чи могла так сильно вдарити рамка? Ні, кажуть члени комісії, падаю вже легка вона для цього. Так, твердить голова місцевому профспілки цеху № 2 Микола Матвійович Твердоступ, адже Оліна могла вдаритись об залізну плиту під рамкою. Догадуватись про це можна лише теоретично, бо ніхто, мабуть, не згодиться сунути свою голову між рамку і плиту основи верстата.

Сьогодні члени комісії соціального страхування сумніваються: заплатити Данильченко за побутову чи за виробничу травму? А засідала комісія двічі (2 і 7 березня), так нічого й не вирішивши. Ще б пак! Оля при-

йшла на роботу 17 пересня, а лікарняний листок надійшов у завод профспілки в третій декаді листопада. Де ж він був два місяці? У колишнього начальника цеху Ю. І. Бабіна, який ніби на заводі вже не працює. Але ж за цей час побував він і в руках інженера по техніці безпеки Василя Сергієвича Альошина, і в руках О. С. Абашина. І Оліна мати не раз приходила на завод з вимогою швидше розібратися в справі. Не раз доводилось чути дівчині слова сумніву щодо її правдивості. А як пояснити той факт, що Данильченко тривалий час не оплачували другого лікарняного (молода робітниця хворіла в кінці грудня)?

Побутова травма і виробнича — це різниця. Різниця не тільки в оплаті. Адаже

ПРЕСТИЖ

травма на виробництві — наслідок грубого порушення правил техніки безпеки. Невигідний для адміністрації факт. Навіть якщо й побил її хулігани, то це було за три тижні до того, як Данильченко потрапила в лікарню. А комісія соціального страхування почала вивчати причини травми аж через чотири місяці. Понад два місяці тривало «слідство». Безрезультатно.

Справді, історія трохи схожа на детективну. Комісія соціального страхування, зрештою, розв'яже це питання. Давайте подивимось, як зреагували на той випадок колектив, комсомольська організація цеху № 2. Людмила Сотник, північний комсомольський секретар, лише знизала плечима: «Чула про це, але нічого сказати не можу. Нічого конкретного не знаю». Колишній секретар Вячеслав Прессер не падав цілком особливого значення. В його намішкуватих очах промайнуло: «Навіщо ж Оліна сунула голову під рамку?»

— Взагалі чув щось про травму. Але, мені здається, стукнути Ольгу з такою силою не могло.

А що ти взагалі знаєш про комсомолку Данильченко, товаришу колишній секретар? Те, що вона нібито тут, на заводі, вступила в комсомол? Як і всі обов'язки, доручення? Зараз цього можна й не пам'ятати, бо колишній. Але ж ні, дещо В. Прессер знає. Наприклад, те, що Оліна «недисциплінована, недобросовісно ставиться до роботи». Чому? — «Людина така». Характеристика вщерблена.

Можливо, все ж таки слід було відвідати дівчину в лікарні?

— У нас цим займається профспілкова організація.

А профспілкова організація того разу дала маху. Ніхто з її представників не займався Ольгою в лікарні хоч на хвилину. Мабуть, сподівалися на догадливість комсомольців. І даремно.

Нині Оля Данильченко працює штампувальницею, має перший розряд. Давайте подивимось у її лист нарядів: 28 лютого вона заробила 28 копійок, 3 березня — 1 карбованець 5 копійок, 10-го — півтора карбованця, 13-го — 1 карбованець 74 копійки, 14-го — 45 копійок, 15-го — 1 карбованець 56 копійок і т. д. Малувано для робітниці з розрядом.

— Як робітницею, похвалитися нею не можу. Ін давай тільки вигідну роботу, тоді вона й не захоче вставати з-за штампа, — висловив свою думку майстер Ігор Скоков. — Бажаючи вчитись, підвищувати кваліфікацію у Олі не бачу. Працює аби з рук.

Мені важко судити про рівень кваліфікації дівчини. Але повернімося подумки до липня минулого року, коли вона прийшла на завод. Спочатку підмита цех. Потім її посадили за прес: ось так і так, дівчино. Тут натиснеш, тут підсунеш. З того часу ніхто її не «тривожили». У людей як у людей — є наставники. А ти доходи до всього сама, неадаремно ж закінчила вечірню школу, здобула середню освіту. Як хотілося Ользі мати хорошого порядника, наставника! До всього сама не дійдеш, як не старанься у свої вісімнадцять з половиною років.

— А ми наставників закріплюємо тільки за неповнолітніми. Данильченко ж, коли вона прийшла в цех, було чи то двадцять два, чи то двадцять один (?).

Може, дівчина повинна випатися тим, що самотужки «випилася у людей», що з деякими виробничими завданнями справляється неогорожено? Щось по ній цього не видно. І причина не тільки в тому, що злочасний лікарняний листок не може знайти остаточного притулку в архівній папці. Причина в людській байдужості. Причина в намаганні будь-якими засобами підтримати «престиж» цеху (травма — надзвичайний випадок).

Коли дівчина не має наставника, не може й досі (маючи перший розряд) розповісти про будову преса — це не впливає на престиж, честь колективу, комсомольської організації? А коли вона зазнає серйозної травми — це пляма, зайвий мінус? Отож, усе через той же престиж, зіпсований у своїх висловках на версію про хуліганство. Вона все спливе: і байдужість комсомольців, і те, що документи місяцями лежать у столі начальника цеху, і слабку організацію техніки безпеки...

Ользі Данильченко дев'ятнадцять років. Її трудовий шлях тільки почався. І з перших кроків — розчарування в людях (так вона сказала). Чи не занадто висока ціна «престижу»?

А. РОМАНЮК,
спецкор «Молодого комунара».

ПЛАНЕТА «МК»

ТАМ,
ДЕ ПРАВИТЬ
КАПІТАЛ

ПОСИЛЮЮТЬ РЕПРЕСІЇ

З метою придушити в країнах Заходу вияв усього недовдоволення антинародною політикою властей буржуазія дедалі частіше вдається до прямих судово-поліцейських репресій, насильства і сваволі. Постійно зростає і оснащується сучасною зброєю каральний апарат правлячого класу, відпрацьовуються нові жорстокі методи боротьби з так званими «громадянськими безпорядками».

Про це красномовно свідчать фотографії, взяті із західної преси. Ось так розправляються «охоронці закону» з пікетниками в Англії (фото вгорі зліва). Ці озброєні до зубів японські поліцейські завжди готові жорстоко придушити будь-який виступ протесту (фото внизу). Не церемониться й поліція в Чінаго, арештовуючи учасників демонстрації сільськогосподарських робітників (фото справа).

Фотохроніка ТАРС.

Школа комсорга: нове у внутрішнішній роботі

СЕКРЕТАР
НА НОВІЙ ПОСАДІ

На XX обласній звітно-виборній комсомольській конференції перший секретар обкому Компартії України М. М. Кобилчак закликав вивчити і взяти на озброєння досвід роботи секретарів комсомольських організацій Долішнього району на посаді заступників голів колгоспів по роботі з молоддю.

Сьогодні «Молодий комунар» розповідає про головні аспекти цього досвіду, що народився в пошуку нових форм і методів комуністичного виховання молоді.

Спогад про те,
скільки нас

Усе почалося з одного аналізу. Точніше, з підрахунків соціологічного плану. В колгоспі «Родина» після укрупнення стала якось одразу помітною така деталь: на всіх ділянках виробництва багато молодих людей. «А скільки їх серед усіх?» — виникло природне запитання. А з ним — турбота про молодість, як про майбутнє господарства. Підрахунки примусили замислитися. Майже чотириста чоловік комсомольців і молоді до тридцяти років безгосподарно вирощують хліб, займаються виробництвом молока, м'яса. Це — третина від усіх працюючих у колгоспі. Та ще дві школи, ясла — так би мовити, підростаюча там молодість. Разом з цим резервом вишло понад дев'яносто чоловік. І кожен зі своїми запитаннями, потребами, вимогами — і той, хто утвердився в житті, і той, хто в нього входить. Як тут діяти до всіх разом, до окремої особи? З'ясувалося, що такої можливості при тодішньому стані справ якраз і не було.

Уявіть собі: на місці трьох колгоспів виявився один — чотири відділки, п'ять сіл, однієї орної землі 10 900 гектарів. Найвіддаленіше село Лаврівка — за десять кілометрів від центрального села Роздольного, решта — за чотири — шість кілометрів. Одна лише Новогригорівка простяглася на одинадцять кілометрів. За таких масштабів секретар комсомольської організації, виконуючи обов'язки ще й інструктора по спорту, зрозуміло, предметно займатися питаннями внутрішнішнього життя міг процентів на сорок. «Підтягнути» спорт — комсомольські справи «стоять». І навики. Такий коефіцієнт корисної дії ватажка нікого не влаштував і його особисто в тому числі. А що, коли спробувати розширити права комсорга — дати більше можливостей безпосередньо займатися ідейно-виховною роботою і водночас повніше відповідати за спільні справи? Згоду на експеримент партком і правління дали після детального обговорення в райкомі партії. Спільно знайшли і форму розширення прав комсомольського ватажка. Комсорга призначили заступником голови колгоспу по роботі з молоддю, обрали в члени правління. Вперше це відповідальне право випало Вячеславу Дорош.

Орієнтир —
на активність

Вранці перед виїздом у Новогригорівку Вячеслав Дорош забіг до комітету комсомолу. Світлу й простору кімнату на другому поверсі правління колгоспу виділили для комітету.

Увагу Вячеслава привернув невеликий аркуш на столі. «Заява», — прочитав він. Наскочила стояла резолюція голови колгоспу Бориса Івановича Починайла: «Вирішити негайно!» Анатолій Манусинський, тракторист бригади № 3, просив правління направити його на курси газелетроварників. Вячеслав пішов по роз'ясненню до голови.

— А що тобі незрозуміло? — усміхнувся Борис Іванович. — Ти заміщаєш мене по роботі з молоддю. От і вирішуй, посилати чи ні на курси Манусин-

ського. Тепер це твоє право і твій обов'язок.

Не так просто було те вирішувати. Адже його, комсомольського ватажка, нова посада зобов'язувала врахувати і бажання спільноти, і потребу господарства у зв'язках, і знати заміну курсантові у бригаді на час навчання. Прохання Анатолія задовольнити — вчитися хлопця на курсах, набуває нової спеціальності. За спільним рішенням комітету комсомолу — і правління колгоспу.

Питання прийому на роботу, направлення на навчання, переміщення у виробництві молодих трудівників села повністю перейшли у відання комсомольського комітету і його ватажка Вячеслава Дороша. Розширення прав пропорційно позначилося на організації всієї роботи серед молоді. За два роки в комсомол прийняли 50 чоловік, нині комсомольська організація колгоспу «Родина» налічує двісті членів ВЛКСМ. Для оперативної роботи правління виділило Вячеславу мотоцикл, і тепер секретар має змогу значно частіше бувати у бригадах і на фермах, зустрічатися з людьми, а значить, і постійно знати про стан справ у колективах на місцях. Така компетентність допомогла по-діловому розв'язувати питання участі молоді у виробництві, в соціалістичному змаганні за виконання планів п'ятирічки. В автогаражі, на МТФ № 4, у двох тракторних бригадах було створено комсомольсько-молодіжні колективи. На посівну кампанію минулого року вийшли три комсомольсько-молодіжні екіпажі, у збиранні ранніх зернових урожаю ювілейного року взяли участь іще дев'ять таких екіпажів. На одному із засідань правління колгоспу Вячеслав Дорош доповів згодом:

— Комсомольсько-молодіжні колективи виправдують себе безперечно. Прошу правління надалі всіляко допомагати у створенні комсомольсько-молодіжних.

«Прошу» йде від секретаря комсомольської організації і заступника голови, члена правління колгоспу. Авторитетне це «прошу». В кожному комсомольсько-молодіжній колективі направили наставника. В ланку по вирощуванню цукрових буряків — бригадир тракторної бригади № 2 М. Є. Сносар, навалера ордена Трудового Червоного Прапора, в ланку по вирощуванню кукурудзи — досвідченого ланкового-кукурудзозвода М. М. Бурлану. Передали молоді доріжки МТФ № 4 вирішили самі стати наставниками новачків. На засіданні правління Вячеслав Дорош запропонував створити колгоспну раду наставників молоді. Щоб узаконити, надати організаційності новому рухові у вихованні трудової зміни хліборобів, члени комітету комсомолу дістали термінове доручення: вилити всіх ветеранів колгоспу, тих, хто може допомогти юнакам і дівчатам швидше стати майстрами виробництва, рівноправними господарями полів і ферм.

Четвертий рік Вячеслав Дорош очолює комсомольську організацію колгоспу. Вже сам факт цей свідчить про авторитет ватажка серед спільноти. А авторитет, звісно, ділами утверджується. Майже вдвоє зросла при Дороші комсомольська організація, зменшився відтік молоді із села, в помітних площинах ті, що на поверхні, зрушення на краще очевидні. Для звітності кращого й бажати нічого. Це якщо дивитися очима ватажка, якого збирають від звіту до звіту. Але ж тепер цей ватажок ще й член правління, він повинен

бачити свій колгосп, людей у перспективі розвитку господарства. І перспектива та стала темою розмови на черговому засіданні правління. Вячеслав говорив запально, збиваючись — так і не зник виступати без хвилювання перед цією аудиторією.

— Ми втрачаємо майбутніх трактористів, доярок, садівників, городників... — перевів подих і продовжив: — Так-так, втрачаємо сьогодні. Минулого року скільки в колгоспі лишилося випускників? Усього дев'ять. А чому? Тому, що у нас обидві школи восьмичасові. Далі вчитися діти йдуть у сусідні колгоспи, і на цьому профорієнтаційна робота в інтересах господарства закінчується. Час будувати свою десятирічку...

У протоколі засідання правління появилася запис: «Почати будівництво десятирічної школи».

Бачити Василя,
Петра, Георгія...

Читаю в очах комсомольських активістів дуже слушне запитання: «А як же з принципом «діяти до кожного»? Стильки справ тепер у комсорга на новій посаді, що, мабуть, не встигає розпізнати хлопців і дівчат про особисте».

Якось Дорош загальмував свій мотоцикл у польовому таборі тракторної бригади № 1 — потрібно було взяти показники роботи молодих механізаторів для визначення переможців у змаганні. І як не поспішав, але встиг помітити, що Петро Фуденок явно не в настрої. З'ясувалося: Петро одержав виклик з асфальтної школи, а бригадир не підписує заяви. На розмову з бригадиром Дорош запросив секретаря комсомольської організації Любу Котлярову, попросив допомоги у секретаря партбюро відділка № 1 М. Р. Непорожного. Петрову заяву підписали. Хоча бригадир теж можна було зрозуміти — закінчували ремонт посівної техніки, тож на обліку була кожна пара робочих рук.

Поступово молоді господарства починає звикати до того, що з будь-яким питанням звертатися прямо в комітет комсомолу, до його ватажка. Навіть із таким, що раніше вирішувалося на рівні правління, відділкових чи бригадних зборів. Так, водій автомобіля Василь Кашпурський зі своєю скаргою звернувся прямо до Вячеслава Дороша. Хворів Василь довго. Вийшов на роботу, а йому дають дуже стару машину. Про виконання плану на ній годі й думати.

— Ходімо до голови колгоспу, — рішуче запросив секретар водія.

З кабінету Василя Кашпурський вийшов у хорошому настрої — Дорош напоїв, аби завідувач гаражем виділив молодому шоферові нову машину. На розбір скарги в робочому порядку комсорг одразу знайшов час. Виявлене йому довір'я і надана влада зобов'язували його негайно допомогти конкретній молодій людині в конкретній ситуації.

Ні, нехай не складеться враження, що комсорг на новій посаді на певному етапі індивідуальної роботи з молоддю стає отаким собі вибачцем пільг для юнаків і дівчат. А втім, доводиться й вибачати. Тільки — спільно з парткомом, правлінням, членами комітету комсомолу колгоспу. Головним же лишається — привести в дію весь комплекс заходів комуністичного виховання молоді. І він, цей комплекс, діє.

У конному відділку працюють гуртки комсомольської політосвіти. За їх програмами: «Політична партія» — марксизм-ленінізм у дії, «Молодість про партію», «Наша радянська спадщина», «Основи правових знань» — навчається 118 комсомольців, 12 — у системі економичної освіти. Вечірні школи нині відвідують 36 юнаків і дівчат, іще 15 чоловік здобувають без відриву від виробництва вищу й середню спеціальну освіту у вузах і технікумах. Майже 25 чоловік сьогодні є комсомольськими студентами. Студент і сам комсорг — Вячеслав Дорош учить заочно в Одеському інституті народного господарства.

Діяти до кожного, зацікавити справами комсомольської організації, її життям — це не

сходить з порядку денного роботи комітету на чолі із секретарем. Як заступник голови колгоспу В. Дорош має змогу більше й частіше бувати серед людей на їхніх робочих місцях, а тому бути в курсі справ. Особисто йому «відкрилася» можливість на новій посаді предметніше працювати з неспівковою молоддю. Точніше, без його уваги, а через нього — і членів комітету не лишається жоден неспівковин. Для підтвердження ось хоча б такий факт. Георгій Кац, Василь Романюк, Володимир Савкулич після закінчення восьмого класу прийшли на роботу в тракторну бригаду № 3. Всі троє — не члени комсомолу. В першу ж зустріч з'ясував це Дорош. Відбулася дружня розмова. І дізнався секретар, що в школі хлопців не прийняли в комсомол через трійки, на курсах механізаторів не було комсомольської організації. Тепер вони хочуть вступити в члени ВЛКСМ, але ж потрібно чимось довести, що вони гідні цього.

— Правильно, хлопці, ось і доведіть. Дамо таку змогу, — привітно сказав В. Дорош.

Разом із секретарем комсомольської організації відділка Нінель Панасенко новачкам того ж дня дали доручення: допомагати оформляти всі засоби наочної агітації на період жнив. І, звичайно ж, передусім показати себе у праці. Василь Романюк очолив комсомольсько-молодіжний екіпаж на збиранні зернових. Усі троє ударно жиливали. А на збиранні кукурудзи екіпаж Романюка зайняв перше місце по колгоспу.

З честю виконали механізатори-новачки перше комсомольське доручення. Згодом на комсомольських зборах за приємності їх у члени ВЛКСМ голосували всі присутні.

За принципом довір'я

Комсомольська організація колгоспу «Родина» — базова в районі. Вже не раз протягом двох років тут проходили семінари комсомольського активу. Були гості навіть із сусідніх районів. Багато цікавить один документ у комітеті комсомолу. Це — «Перспективний план роботи із сільською молоддю на десяту п'ятирічку», затверджений комітетом комсомолу, парткомом, правлінням колгоспу. В багатьох руках побував він — видно зразу. Секретар парткому колгоспу Ганна Карпівна Фурманова пояснює причину його надто робочого вигляду:

— Спочатку читають наш план, ліч зазначено читають будь-який. Потім деякі місця перечитують. Розумієте, все в ньому — від першого до останнього заходу — ґрунтується на цілковитому довір'ї молоді. Нерідко виникають дискусії навіть з приводу того, чи не за надто вже багато довір'я. Гім, хто сумнівається, починаємо доводити на прикладі ватажка комсомольців — і молоді колгоспу. Вячеславу Дорошу довірили посаду заступника голови правління. Як сприймається він на новій посаді — поїхали по господарству, щоб побачити. Він, у свою чергу, теж будує всю роботу на довір'ї ровесникам. Що це означає — поїхали у бригади, на ферми, щоб побачити на власні очі.

Найбільшим, найдоназовішим аргументом, на думку секретаря парткому, — саме життя. Нині в господарстві на командних постах у виробництві майже повністю молоді люди. Молоді комуністи Василь Булавна, Петро Мархєва, комсомолець Олександр Костенко працюють агрономами відділка. Колектив тракторної бригади № 3 очолює комсомолець Микола Прокопенко. Головний інженер-механік колгоспу — комсомолец Олександр Крехмалюк. Головний електрик Михайло Меланченко тільки не вибує з комсомолу. Другорісний Української сільськогосподарської академії Людмила Савчук — бригадир рілєвничої бригади. А ферму № 4, комсомольсько-молодіжний колектив якої після року існування посів перше місце в районі серед собі рівних, очолює теж молода комуністка Євгенія Мельниченко.

Ставна на молодість у господарстві — не експеримент. Це — стиль партійного керівництва комсомолом. Стиль, що проходить випробування у процесі виробництва, у процесі ідейного загартовування юнаків і дівчат. Розрахунок безпомилковий

Понад дві третини числа молодих колгоспників минулого року виконали свої соціалістичні зобов'язання достроково. Це вперше заявив про себе такий великий загін ударників. Комсомольці Марія Толуб'як, Валентина Маркова, Василь Чоботаренко, Володимир Дзичук з планом двох років п'ятирічки справилися до 60-річчя Великого Жовтня.

Активність молоді в колгоспному виробництві за два останні роки зросла досить помітно. Спитайте будь-кого сьогодні, яка бригада краща в господарстві, і вам скажуть: третя. Що не механізатор — то справжній майстер. У ювілейному році її трудівники виростили найвищий урожай зернових, озимої пшениці, зокрема, збрали по 46 центнерів з гектара. Першими в колгоспі закінчили посівну, першими викопали цукрові буряки. Вячеслав Дорош вважає, що цей успіх закономірний. «Бригадир, агроном, відділка — молоді спеціалісти, — коментує він свій висновок, — механізатори — переважно молоді. Тобто і начальство і підлеглі — ровесники: легше знаходити спільну мову». Ця бригада першою підтримала почин хліборобів району — 1978 року по виробництві зерна вийти на рубіж десятиї п'ятирічки.

Безпомилкова ставка парткому, комітету комсомолу, правління на молодість. Вона матеріалізується в загальних успіхах створення народного достатку. Тільки минулого, не дуже сприятливого року врожайність зернових по колгоспу зросла на 6,7 центнера, зокрема озимої пшениці — на 11,6 центнера, собівартість виробництва одного центнера м'яса порівняно з попереднім роком знизилася на три карбованці.

Виправдане таке довір'я. За два останні роки в господарстві не зафіксовано жодного правопорушення.

Слово
за послідовниками

Майже два роки секретар комсомольської організації колгоспу Вячеслав Дорош виконує обов'язки заступника голови правління по роботі з молоддю. Щоб набутися досвіду на новій посаді, цього часу, мабуть, замало. Та вистачило його сповна, щоб переконатися: предметною, конкретною стає робота комсорга на цій посаді. Зросла комсомольська організація господарства, підвищилася її активність у громадському житті колективу хліборобів, у виробництві колгоспу. Цікавим, змістовнішим стало життя молоді. Значить, експеримент удався? На це запитання відповідає перший секретар райкому партії Петро Леонідович Гідупанов:

— Нинішній стан справ роботи з молоддю в колгоспі «Родина» на підході до високої оцінки. Експеримент, схвалений райкомом партії, вдався, але, вважаю, ще не закінчився. Введення секретаря комсомольської організації до складу правління колгоспу — це захід, що розширяє права комсомолу, як того вимагає нова Конституція СРСР. Великі права надаються комсомольському ватажкові, відповідно й питати потрібно більше. Сьогодні в районі далеко не всім секретарям можна довірити обов'язки заступника голови колгоспу. Експеримент підказує, що це багато належить займатися добром комсомольських кадрів, їх підготовкою і навчанням.

...Проблема, підказана експериментом, — явище природне. Бо нічого нового не появляється легко, просто. Така діалектика. Під час минулої звітно-виборної кампанії дев'ять секретарів орденоносної Новоукраїнської комсомольської організації обрано заступниками голів колгоспів по роботі з молоддю. Бо у новому завжди є і будуть послідовники.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунару»,
Долішній район.

● СПОРТ

● СПОРТ

● СПОРТ

● СПОРТ

● СПОРТ

Впевненість — і „золото“

Недовго почнеться новий цикл змагань за програмою перших етапів VII літньої Спартакіади народів СРСР. У нинішньому весняно-літньому сезоні відбудуться міські й районні спартакіади, в яких візьмуть участь і представники 25 військово-технічних видів, що культивуються в організаціях ДТСААФ.

Стартуватимуть спортсмени і команди з авіаційних і морських видів, автомобілістів і мотоциклістів, стрільці і радисти, любителі військово-прикладного багатоборства. В області є чимало колективів, які ретельно готуються до спортивної весни і добиваються в цьому певних успіхів.

У мотоциклетному спорті справжнім взірцем для спортсменів усієї області є мотосекція Кіровоградської автошколи ДТСААФ, яку веде заслужений тренер УРСР Л. М. Чорний. Він уже майже півтора десятиліття віддає свої досвід і знання вихованню спортсменів високого класу. Чіткий графік навчально-тренувального процесу передбачає роботу і з початківцями, і з досвідченими спортсменами, в основу якої покладено індивідуальну підготовку. Різноманітна виховна робота, що провадиться в секції, спрямована на прищеплення юнакам і дівчатам високих моральних якостей, на підвищення спортивної дисципліни, на бережливе використання техніки.

Більшість вихованців цієї секції, яку можна назвати школою вищої підготовки

мотоспортсменів, зрештою стають кваліфікованими спортсменами, долають майстерський рубіж, здобувають чемпіонські титули, стають призерами республіканських і всесоюзних змагань. Таких шлях у великий спорт пройшли вихованці секції Олег Флоринський, Сергій Чудинюк, брати Валентин і Василь Бородай, Людмила Настояща, Микола Тищенко, Ніна Дубініна, Віктор Мерещенко.

Нині набираються сил молоді спортсмени. Відрадно, що серед них стали появлятися і представники з сільських районів області. У секцію прийшли з Компаніїв Олександр Костира та Олександр Баранов. Обидва вони вчаться в Кіровограді: перший — у педінституті, другий — у профтехучилищі. О. Костира вже подолав кандидатський рубіж і наблизився до майстерського. Нещодавно компаніївські любителі мотоспорту мали змогу побачити своїх земляків на зимовій трасі. Там проходила першість області з мотокросу. Костира став чемпіоном у класі «125», а Баранов у цьому ж класі — бронзовим призером.

Минулої неділі кіровоградці зустрічали провідних гонщиків України. На центральній площі міста відбулося урочисте відкриття традиційних республіканських змагань з мотокросу на приз імені С. М. Кірова.

Через годину тисячі уболівальників побачили спортсменів на Завадівській трасі, де почалася боротьба за особисті й командні місця.

Першими стартували юнаки на мотоциклах класу 125 кубічних сантиметрів. У цій групі було і п'ятеро спортсменів Кіровоградської області. Двом із них удалося стати призерами. Непереможним в обох заїздах був кандидат у майстри спорту Олександр Костира. А третє місце виборов його одноклубник першорозрядник Олександр Шаповалов.

Слід зауважити, що напруга боротьби в цих змаганнях зростала ще й від особливості заліку. Річ у тому, що дистанція доладалася двома заїздами, а не трьома, як раніше. Кожен із них, безумовно, був заліковим, і, ясна річ, невдача в одному з них впливала на загальний результат. Якщо спортсмен з якихось причин сховався з траси в одному із заїздів, то в особистому заліку він втрачав право розраховувати на якесь місце.

Така невдача спіткнула лише одного з наших юних земляків — Олександра Баранова. Представник Олександрійської автошколи Василь Сироматинков посів восьме місце, а знам'янський спортсмен Олександр Сабанський був дев'ятим серед сімнадцяти учасників змагань.

І серед дорослих спортсменів, які виступали на машинах цього ж класу, солідна перевага була на боці кіровоградських гонщиків. В обох заїздах гонку очолювали майстри спорту Олег Флоринський і Валентин Бородай. У лідируючій групі були й представники інших областей, але кіровоградці коло за колом віддалялися від своїх суперників і впевнено приходили до фінішу першими. В. Бородай докладав усіх зусиль, щоб обігнати свого одноклубника, та в Олега був надійніший союзник — молодість, і він переміг.

Найбільш представницька група спортсменів-чоловіків, що стартували на мотоциклах класу 250 кубічних сантиметрів. І це позитивно посилило спортивну боротьбу на трасі. Лідируючу групу склали дніпропетровські спортсмени. В якійсь мірі їм удалося здійснити свій задум. Щоправда, весь час серйозною перешкодою цьому була майстерність і воля до перемоги з боку кіровоградських гонщиків — майстра спорту Василя Бородаю та

першорозрядника Анатолія Лисенна. Василь зумів після старту випередити всіх гонщиків і очолював зону. Відмінно володіючи машиною, він усі дванадцять кіл пройшов першим і під оплески земляків першим пересів фінішну лінію.

Так само він почав гонку і в другому заїзді. Та підвела машина, і наполовині дистанції він змушений був зупинитися. Згодом Василь знову включився в гонку, але час прогав, і тепер наш земляк ішов уже шістнадцятим. Однак Василя не залишала надія на успіх. Він продовжував боротьбу, з кожним колом наблизившись до лідерів. Минали останні хвилини гонки. Попереду тепер був суперник Бородай — майстер спорту з Дніпропетровська Євген Корольов. Він і фінішував першим. Другим призером став тем дніпропетровець майстер спорту Микола Тищенко — колишній вихованець Кіровоградської автошколи ДТСААФ.

А як же Василь Бородай? Він зумів фінішувати сьомим, і це помітно вплинуло на його загальний результат. Ному дісталось третє місце. Четверте місце посів А. Лисенко.

Серед обласних команд перемогу здобули кіровоградці. Вони й стали знову володарями перехідного призу імені С. М. Кірова.

Друге місце виборола команда Дніпропетровської області, третє — Харківської.

Серед команд спортивно-технічних клубів ДТСААФ першими були спортсмени Кіровоградської автошколи, другим — спортсмени Компаніївського СТК, третім — команда Дніпропетровського СТК.

С. ОЛЕРСЬКИЙ,
головний суддя змагань, суддя
республіканської категорії.

На фото: Л. ЧОРНИЙ зі своїми вихованцями В. БОРОДАЄМ, О. ФЛОРИНСЬКИМ та О. КОСТИРЕЮ.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕННА

БАСКЕТБОЛ. Закінчилися змагання в залі спартакіади колективів фізкультури середніх навчальних закладів обласного центру. Добре провели поєдинки юнаки і дівчата будівельного технікуму. Вони й вийшли на верхню сходинку п'єдесталу пошани.

БОРЮТЬСЯ КЛАСИЧНО. В Ізюмі, що на Івано-Франківщині, проходила першість Центральної ради товариства «Авангард» серед дорослих. Срібними призерами у своїх вагових категоріях стали наші земляки майстер спорту Вячеслав Редозубов і кандидат у майстри спорту Олександр Ушаков. Бронзової медалі удостоївся майстер спорту Володимир Зубенко.

У командному заліку кіровоградці ввійшли до першої п'ятірки.

З ПАМ'ЯТТЮ ПРО „СПАРТАКА“

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

ження з міст Дніпропетровська, Черкас, Умані, Кіровограда, Олександрії і Світловодська.

Перший день весняних канікул. Учасники турніру вишикувалися на площі приморського міста. Кладуть живі квіти до підніжжя пам'ятника В. І. Леніну. Разом з учасниками головної організаційної комітету по проведенню змагань Герой Радянського Союзу В. О. Верхоланцев, референт бюро міжнародного молодіжного туризму «Супутник» ЦИ ЛКСМ України Анатолій Олексійко, завідувач відділом спортивної та оборонно-масової роботи обласного комітету комсомолу Сергій Шаповалов.

Затамувавши подих, слухають юні про подвиги героїв-підпільників, пам'ятати про їхній подвиг закликає північний голос Героя Радянського Союзу В. О. Верхоланцева.

З вітальним словом до юних спортсменів звернувся перший секретар Світловодського міськомкому ЛКСМУ Анатолій Дірова: — Ваш турнір проходить у рік, коли комсомол відзначає своє 60-річчя. Турнір традиційний, уже четвертий раз кубок обкомкомсомолу, встановлений на пам'ять про героїв-спартаківців, виборювати мають футболісти. Хай переможуть найсильніші! Того ж дня почалися змагання у двох підгрупах. Турнір триватиме майже до кінця весняних канікул. Він буде не тільки школою підвищення майстерності

юних, а й важливим заходом пропаганди цікавого виду спорту.

Футболісти, оточені підтримкою шевців — комсомольців підпримств Світловодська, побувають на екскурсії на Кременчуцькій гідроелектростанції, ознайомляться з визначними місцями приморського міста.

...Свисток судді Костянтина Швеца еклинає на середину «поля» команди «Олімпія» (м. Дніпропетровськ, житлово-експлуатаційна контора управління південного машинобудівного заводу) і «Спартак» (жєк № 3, м. Черкаси).

Перший гол у ворота дніпропетровців забиває черкашанин Володимир Шевчук, та через кілька хвилин капітан «Олімпії» Вадим Каїров зрівнює рахунок. Матч триває...

А ввечері в кінотеатрі турбази «Славутин» учасники турніру прослухали хвилюючу розповідь завідувача відділом спортивної та оборонно-масової роботи обкомкомсомолу Сергія Шаповалова про героїчний подвиг молодих підпільників села Красноїр'я.

Герої «Спартак». Їхні імена увічнено в назві корабля Світловодської диальної флотилії, спартаківцями називають себе й вихованці Світловодського Будинку піонерів і школярів, з досвідом роботи яких юні спортсмени ознайомляються під час свого перебування в місті.

У турнірі беруть участь кіровоградські команди «Чайка», «Юність» і «Зірочка».

І. КАРАНТ.

Весніє день, і пісня зріє...

А що я міг?
А що я вмів?
Кому поміг?
І що посмів?
Здолати круті
Я гори міг,
І з гір отих
Зривався, на гріх.
Я лан орав
І хліб косив,
Слова збирав,
Під серцем грів...
Поміг я вам
І їм поміг,
Собі ж, дивак,
Чомусь не зміг.
Для себе жить?
Ні, ні, не смів.
Чи так, скажіть,
Я в світі жий?

Все — в мені, все — в тобі:
Радість днів, смуток, біль...
Все — в тобі, все — в мені:
Цвіт весни, білий сніг...

Все — в нас двох, дорогі
Поривання, снага...
Мрія, воля — це ми.
Летимо! Ми з крильми!
Не боюсь висоти.
Ну а ти? Ну а ти?

А що нас єднає?
Й-право, не знаю.
Може, близькість дум,
Пустощів кінець?
Може, тихий сум
Зранених сердець?
А що нас тривожить?
Збагнути не можу.
Днів шалений біг?
Недалекі сніги?
Чи отой поріг,
Що між нами ліг?..

— Ну як мені вернутися у юність?
Якою стежкою туди пройти?
— Попробуй товчу літ своїх
розсунуть

І віднайти занесені сліди.
— А це комусь хіба уже
вдавалось —

До перших днів своїх звершити
путь?

— Та ні. Такого чуда ще
не сталося.

— І все ж поради, як молодість
вернуть.

— В осінні дні зумій весняним бути!

На сонці, погляньте,
сплунули веснянки!
Бруньки на деревах —

щасливі: вагітні!
Природа уся — у весільному танці...
Брунькує і я.

Може, словом розквітну.

Все про тебе та про тебе.

Ти і в думках, ти і в снах...

Що ти — сонце, що ти — небо,

Чи русалка ти манлива,

Чи цютивне божество?

Я не знаю, чорнобрива.

Та для мене ти — як діво,

Як найбільше торжество!

Роман ПОПОВИЧ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-67.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ, г. Кіровоград.
Газета печатається
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.

БК 20277.

Обсяг 9,5 друк. ар.

Тираж 60 600.

Зам. № 136.

Індекс 61167.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.